

Karmel sv. Josefa

Budování klášterního areálu v Drastech, Praha-východ

Inzertní příloha Katolického týdeníku 36/2024

3.–9. září 2024

Z ruiny postupně vyrostla krásná stavba

Kdo občas jezdí ze severu do Prahy po dálnici D8, mohl kousek před cedulí Praha uvidět v dáli měnící se siluetu obzoru.

Nejdřív viděl zchátralé střechy a obrovskou ocelokolnu velikosti leteckého hangáru, pak chvíli vysoký jeřáb a nakonec bílý obelisk zakončený křížem. Pokud by zvědavý cestovatel vyjel z dálnice a přijel přímo do nedaleké vesnice, zaskočilo by ho nejprve jméno vesnice: Drasty. Pokud by si tuto zajižďku udělal před pár lety a dojel až do statku, který tam stojí, hned by to jméno pochopil. Stav statku byl opravdu drastický, tak, jak to uměl komunistický režim.

Areál připomínal smetiště

Za 40 let jeho „hospodaření“ zde zbyly polorozpadlé domy, plesnivé zdi, hromady odpadu, areál připomínající spíše smetiště, střechy prolezlé dřevomorkou a též neproniknutelný náletový prales... Před cca šesti roky se v tomto areálu začaly objevovat (zjevně?) postavy, zahalené od hlavy až k patě v hábitu, v ruce držící tu motorovou pilu, tu sekačku, krumpáč, lopatu, usedaly do traktorů, bagrů, nakladačů apod. a... začaly se dít divy. Nemylte se: areál se nerozhodla přebudovat na moderní stavbu zavedená developerská firma, ale skupinka křehkých žen. Nejsou z žádného „stavebního“, ale z jednoho z nejpřísnějších kontemplativních řádů a přišly do tohoto drastického místa doslova z paláce: z Pražského hradu.

Stroje a brigádníci

Když jsem tam poprvé přijel, nebylo kde si umýt ruce, na toaletu se chodilo... no, nebudu to raději rozvádět kam, pokud člověk zmokl, mohl se usušit jen u ohníčku, jídlo i vodu bylo nutno vozit si s sebou, a pokud mělo být teplé, musel to opět obstarat ohýnek. Po nějaké době se začaly objevovat větší a větší stavební stroje, dělníci a brigádníci a nemylte se: postavy v hnědých hábitech zmateně neklíčkovaly mezi dělníky a jeřáby, nemeditovaly

Takhle nyní vypadá areál kláštera v Drastech.

Snímek archiv sester

v tichém ústraní (i když to nepochybně také), ale nadále místo růžence držely v rukách výše uvedené stroje a nástroje a jen tak mezi (asi) zdrávky troušily cosi o IPĚ, nikách, roksorech, extrudovaném polystyrénu, mastnotě betonu a kontrolních dnech.

A děl se zázrak: z neobyvatelné ruiny se postupně stávaly krásné stavby, ze smetiště park a z pralesa alej a rozkvetlá louka. Kdokoli, kdo něco stavěl, ví, jak je těžké cokoli postavit a ještě ví-

ze zrekonstruovat (Bůh chraň dokonce památkově chráněné budovy!), ale tady se ten zázrak opravdu stal.

Oslava všeho, co se podařilo

Chcete-li ho vidět, zajedte tam nebo se alespoň podívejte na fotografie (např. na webu karmeldrasty.eu). Síla modlitby, odhodlání, chuti do práce

a neochvějná naděje, že to stojí za to, vykonala své. Samozřejmě, že nebylo vždy všechno O.K., do cesty se stavěly různé překážky, komplikace, pandemie, ale jak řekl Václav Havel: „Naděje není přesvědčení, že něco dopadne dobře, nýbrž jistota, že něco má smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.“

A tady to dopadlo s Boží pomocí dobře: 8. června se šlo mnoho lidí, kteří se často znali jen ve špinavých montérkách, sponzoři, biskupové a kněží i lidé, kteří sestrám jen „drželi palce“, na slavnost svěcení nového klášterního kostela sv. Terezie z Avily. Krásná, důstojná a radostná slavnost byla oslavou Boha i všeho, co se nakonec podařilo. Paradoxem bylo, že sestry na začátku i konci slavnosti děkovaly kdekomu, kdo se na stavbě nějak podílel, ale nikdo nepoděkoval jim – tedy dovolte, abych to udělal za všechny: Sestry karmelitky, děkujeme vám za vaši odvahu, odhodlanost, víru i neochvějnou naději a prosíme, až se zavře vaše klauzura, nezapomeňte na nás venku ve svých modlitbách.

Dvůr v době podepisování smlouvy v roce 2018.

Snímek archiv sester

CYRIL MUCHA,
jeden z mnoha
brigádníků

Je čas k boření i čas ke stavění...

Stěhování skříně z provizorního bydlení sester.

Je to již po šesté, kdy v Katolickém týdeníku vychází naše příloha s tematikou areálu v Drastech. Letos je to do značné míry příloha bilanční a děkovací, neboť se nám podařilo dokončit druhou etapu výstavby, vybudovat klášterní kvadraturu s kostelem a naše komunita se mohla po několika letech přestěhovat do prostoru, který je nám vlastní.

„Kéž se Jeho Majestátu zalíbí, aby nám hojně udělil svou milost, a kéž nás všechny chrání a prokazuje nám svou přízeň, aby se jen pro naši slabost nezmařil tak dobrý počátek, když už se mu zlíbilo, aby toto dílo začal s tak ubohými ženami, jako jsme my. Připomínejte si chudobu a strádání, s jejichž přispěním se uskutečnilo to, z čeho se vy nyní těšíte v odpočinku; a když se budete na věc dívat pozorně, zjistíte, že tyto domy nejsou ze své větší části založeny lidmi, nýbrž mocnou rukou Boží, a že Jeho Majestát je velmi příznivě nakloněn tomu, aby zdárně pokračovala díla, která On sám takto koná, neselže-li jejich uskutečnění z naší strany. Vizte v tom, mé dcery, ruku Boží. Ať se na to chcete dívat jakýmkoli způsobem, pokaždé shledáte, že je to jeho dílo.“ (sv. Terezie od Ježíše, Kniha o zakládáních, Z 27,11-12).

Přenášení keramické pece z provizorní keramické dílny.

Sestavování skříněk v kuchyni.

Chtěly bychom se s vámi podělit o tyto měsíce milosti, které jsme mohli prožít. Podobně jako sv. Terezie při svých zakládáních můžeme i my konstatovat, že jsme po celou dobu byly přítomny při „Jeho díle“. Všechny oblasti stavby jsme každý den svěřovaly Bohu skrze přimluvu sv. Josefa, a tak On mohl uskutečnit toto dílo i s tak „ubohými ženami“.

Prošli jsme covidovou epidemií s jejími omezeními, energetickou krizí i válkou na Ukrajině, které vnesly mnoho nejistoty i do stavebnictví a podstatně ovlivnily ceny materiálů. Zatímco mnohé stavby musely svou práci přerušit, my jsme mohly – i díky vaší velkodušné finanční pomoci – ve stavbě nejen pokračovat, ale dokončit i ty části kláštera a kostela, které jsme na počátku se stavební firmou podepsány neměly.

Terezie byla ženou vděčnosti. Kniha o zakládáních je protkaná nejen chválou Boží, ale vděkem „vůči dobrým přátelům, které nám Bůh dal“ (Z 29,12), množství dobrodinců, kte-

ří jí vyšli vstříc v obtížích a pomohli jí. „Sestry, všechny jsme velmi zavázány, abychom je ve svých modlitbách stále doporučili našemu Pánu, a tak vám to velmi kladu na srdce“ (Z 28,7). Tento závazek i my s radostí chceme plnit.

Síla pomocných rukou

Ačkoli jsme již jedno stěhování z Prahy do Drast před čtyřmi lety zažily, toto – i když probíhalo převážně v rámci dvora – nebylo o nic méně obtížné... Trvalo to několik měsíců, zvláště při sobotních brigádách. Zvláště přenášení těžkého nábytku po schodištích v historických budovách bývalého Panského domu (našeho provizorního bydlení a nynějšího domu pro hosty) a sýpky (která se stala součástí klášterní kvadratury) bylo velmi náročné. Jsme velmi vděčné všem, kteří reagovali na naši prosbu, bez jejich pomocné ruky bychom se neobešly.

sestra MILADA

Přenášení sochy sv. Terezie z Lisieux.

Snímky archiv sester

Jak se nám žije v novém klášteře

Dvě ze sester přibližují, co prožívají v novém klášteře, který se jim stal domovem.

Klášteř má pro mě tři centra – kostel, klauzurní kapli, ve které trávíme čas vnitřní modlitby, a celu, jako místo osobního přebývání s Pánem.

A na všech třech místech se mi časem vybavuje, jak jsem je vnímala v době, kdy jsme koupily zdevastovaný statek a začaly na něm pracovat.

V prostoru současného kostela stál bývalý rozpadlý pivovar, ze kterého jsme před jeho demolicí vynášely odpadky. Na místo budoucí klauzurní kaple jsem se někdy chodila na brigádách modlit nešpory mezi kopřivy, pneumatiky a rozpadající se zdi. Sedávala jsem při tom na schodech, které vedly do prvního patra sýpky s rozbitými zamřížovanými okny.

Tyto vzpomínky se mi občas vybaví, když se v kostele modlíme nešpory nebo když rozjímám v světlém proskleném prostoru naší kaple, s Ježíšem přítomným v Eucharistii. A má cela je na místě těch bývalých schodů.

Stále vnímám úžas a velkou vděčnost za to, že jsem mohla být svědkem a součástí této proměny. Že klášter je místo, ve kterém žije Pán. A že my tu můžeme žít s Ním. sestra SÁRA

Zarovnávání polic v knihovně.

Snímky archiv sester

Jdu ambitovou chodbou přiléhající k hlavní klášterní budově. Je to mimořádné místo. Po mnoho sobot tedy s námi procházely desítky a desítky brigádníků. Tam, kde nyní vcházím dřevěnými dveřmi ke knihovně, jsme vstupovali vrzajícími zrezivělými vraty do prostoru sýpky a brali si lopaty a krumpáče opřené o betonové žla-

by. Nyní si odnáším knížku o svaté Terezii.

V každé části kláštera se mi občas vynořují vzpomínky – jak jsme na místě dnešního rajského dvora svačili na zcela nerajské hromadě starých trámů. Jak jsme se na závěr brigády se sestrami modlily nešpory vedle oprýskané sýpky a říkaly si, že ta-

dy bude komunitní kaple... Málokdo si to tehdy dokázal představit. Ale Bůh to už viděl. A stejně tak i dnes vidí všechnu krásu, která může vzejít z našich námah, radostí i bolestí, protkávajících naše dny. A já jimi mohu kráčet s vědomím, že žiji uprostřed zázraku.

sestra MARIE

Matka Elekta je opět se svou komunitou

Neporušené tělo matky Elekty je uchováno v kryptě kostela sv. Terezie v Drastech.

Po několika letech čekání vydala příslušná římská kongregace dovolu k přemístění zachovalého těla matky Elekty z Prahy do Drast. Ještě rychle dokončit kryptu pod kostelem a domluvit s bratřimi datum, aby se to stihlo do svěcení kostela. Je vybráno pondělí 3. června, kdy na hradčanské Fortně není takový provoz. Jedou pro ni našimi autem sestra Markéta a sestra Milada. Prosklenou skříň převez stěhovací auto.

Tělo matky Elekty sestry opatrně ukládají do auta a matka Elekta se vydává na další ze svých mnoha cest. Nedaleko kláštera volá sestra Milada sestře Terezce: „Za chvíli jsme v Drastech, svolěj, prosím, ostatní sestry.“ Zdá se jí, že v odpověď slyší, že sestra Tereza půjde zvonit na zvony. To

Vystavené neporušené tělo matky Elekty.

je výborný nápad! Ale opravdu to říkala? Sestra Milada volá ještě jednou: „Tereško, rozuměla jsem ti dobře, že jdeš zvonit na zvony?“ „Ne, říkala jsem ti, že zrovna věším záclony!“ „Je to ale úžasný nápad, přivítáme matku Elektu v Drastech zvoněním na zvony, běž je rychle spustit!“ A tak auto s matkou Elektou vjíždí na nádvoří za krásného zvuku všech tří kostelních zvonů, všechny sestry stojíme u hlavního vstupu a všem nám tečou slzy. Přijela matka.

Se slzami i smíchem si vyprávíme celou příhodu a sestra Anna poznamenává: „Když matka Elekta přijela do nějakého města, tak ji přece vždycky vítaly zvony!“ Nás to nenapadlo, ale ona už si to zařídila... Stačilo, aby ten den dopravce přivezl nové záclony... A ještě téhož večera nám přišla zpráva od jedné z našich nájemnic: „Právě si čtu o matce Elektě. Do kláštera v Terni vstoupila 3. června 1626.“ Tyto dvě události se pro nás staly útešným znamením, že matka Elekta je opět ráda se svou komunitou a že v Drastech nalezne svůj domov... sestra MARIE

Služebnice Boží, matka Marie Elekta od Ježíše, Kateřina Tramazzoli (1605–1663)

V 21 letech, v r. 1626, nastoupila na Karmel v rodném městě Terni (Itálie), který založil v r. 1618 její strýc Don Angelo Tramazzoli. Po třech letech byla vybrána na nové zakládání do Vídně. Do své rodné země se m. Elekta již nevrátila. Od 33 let plnila funkci převorky, nejprve v komunitě ve Vídni, potom při druhém zakládání v Grazu a nakonec při třetí fundaci v Praze (1656). Zde ji již předcházela pověst svatosti. Umírá 11. ledna 1663 po dlouhé nemoci na zápal plic.

Na základě různých znamení se sestry po třech letech rozhodnou otevřít hrob a nacházejí její tělo neporušené. To je uchováno v klášteře bosých karmelitek dodnes. V současnosti probíhá proces jejího blahorečení a zkoumá se zázrak uzdravení, který se na její přímluvu stal.

Žehnání a instalace zvonů

Na konci ledna 2024 byly odlity v nizozemském městě Asten zvonařem panem Petrem Rudolfem Manouškem tři nové zvony pro náš kostel.

Největší je zasvěcený sv. Josefovi, patronu našeho kláštera, prostřední Panně Marii Karmelské a nejmenší Všem svatým Karmelu.

Na slavnost sv. Josefa byly slavnostně požehnány biskupem Zdenkem Wasserbauerem a o týden později instalovány do naší zvonice.

Dá mu tvar, podobu a hlas

Práci zvonaře hezky popisuje úryvek z knihy Petra R. Manouška 120 let rodu Manoušků: „Nevím, jest-

Příjezd zvonů do Drast.

Snímek archiv sester

li se zvonař před litím zvonů modlí. Je to úkon takřka posvátný. Ale možná je modlitbou celá jeho práce. To, s jakou vážností k ní přistupuje. Jak ji neustále promýšlí. I on shlíží na svět z pohledu svých svěřenců, uvažuje v jejich perspektivách. Sám zvon na světlo Boží vyvede, na něm leží tíže jeho ulití. Bude to i jeho dítě. On mu dá tvar, podobu, hlas; o jeho zrození svede boj. Vybaví ho pro službu Bohu i lidem. A jemu taky bude po zbytek života ležet na srdci.“ sestra MILADA

Zvony jsou spjaty s životem Božího lidu: jejich hlas vyzývá k modlitbě, svolává lid k slavení bohoslužeb, oznamuje radostné i bolestné události v životě celého společenství i jednotlivců. Kdykoliv se shromažďujeme, poslušni jejich hlasu, budme si vědomi, že tvoříme jedno společenství s Kristem a mezi sebou navzájem. (z žehnací modlitby)

Klášterní kostel sv. Terezie z Avily

Hlavní prvky v presbytáři kostela vzešly z návrhu pana Milivoje Husáka, podobně jako tomu bylo v kapli Domu Navštívení.

Jako sochaře jsme i zde vybraly pana Vladimíra Matouška, který s panem Husákem již dříve spolupracoval na mnoha výstavách. Menzu a ambon vytesal kameník pan Tomáš Váňa.

Klášterní kostel je zasvěcený zakladatelce bosého Karmelu, sv. Terezii od Ježíše (z Avily, Veliké, 1515–1582). Na oltářním obraze je zobrazena jedna z jejích z největších mystických milostí, probodení jejího srdce andělem. Tuto událost má odrážet i kapkovitý (srdcovitý) tvar kostela, jeho obložení červenými obkladovými pásky a zakřivená bělavá zvonice symbolizující šíp. Po stranách kostela se nachází sochy Krista Velebného a modlící se Panny Marie.

sestra MILADA

„Stane se, že duše je zanícena láskou k Bohu, takže cítí, jak do ní vniká seraf s šípem nebo kopím rozžhaveným láskou a probodne tuto duši. Málo duší dospěje až tak daleko, avšak některé sem dospěly, především ty, jejichž síla a duch se měly přenést na jejich následovníky, protože Bůh dává bohatství a schopnost hlavám v prvotínách ducha podle většího nebo menšího potomstva, které má zdědit jejich nauku a ducha. (sv. Jan od Kříže, Živý plamen lásky, 2,9,12)

Pohled do presbytáře kostela s oltářním obrazem a sochami Krista a Panny Marie. Snímek Jakub Šerých / Člověk a Víra

První okamžiky v nově zasvěceném kostele

Na začátku letošního léta zažily Drasty velikou slavnost – svěcení nového klášterního kostela, který bude sloužit nejen sestřám, ale i všem příchozím.

Středočeské Drasty, nenápadnou osadu za severní hranicí metropole, jsme poprvé navštívili na podzim 2018. Zpustlá zemědělská usedlost tehdy v syrovém listopadovém odpoledni, prosyceném štiplavým dýmem ohni stravovaného listí, jen stěží vzbuzovala víc než pocit bezúčtosti.

Uplynulo dlouhých šest let. Je teplý červnový den roku 2024 a my stojíme na stejném místě jako tehdy. Obklopeni udržovaným lesoparkem s úžasem hledíme na uzavřenou klášterní kvadraturu, kdesi uvnitř tající rajskou zahradu s životodárnou studnou, zvenčí poutající kostelem tvaru srdce protknutého šípem zvonice. Hřejivé sluneční paprsky zalévají nádvoří, zvony se

Arcibiskup Jan Graubner při svěcení kostela. Snímky Jakob Šerých / ČaV

Svěcení oltářní menzy, které zahrnuje mazání olejem a pálení kadidla.

Snímek Martin Janků

hlasitě rozeznávají a zvou hojně shromážděný lid k veliké události svěcení klášterního kostela sv. Terezie z Avily.

Arcibiskup pražský Jan Graubner symbolicky klepe na dveře kaple, aby poté v doprovodu plzeňského biskupa Tomáše Holuba a zástupu kněží vstoupil do novotou vonícího, na slavnostní obřad čekajícího prostoru.

Po chvíli i my vcházíme dovnitř. Se zatajeným dechem hledíme vůkol na tu neskutečnou nádheru – jednoduchou, čistou, pokornou. Začíná bohoslužba, středobod dnešního dne.

V citlivém hudebním doprovodu náhle mou myslí probleskují „drastické“ vzpomínky na minulost plné ruin, kamení, cihel, bláta, plevele, odpadků. Celá ta proměna mi najednou připadá jako zázrak, ke kterému se pár křehkých řeholních sester nechalo přizvat, aby za nadlidského úsilí a přispění stavitelů, umělců, donátorů i příznivců vybudovaly ostrov naděje spojující v modlitbách zemi s nebesy.

IVA DOKSANSKÁ,
farnice z Odoleny Vody

Z homilie arcibiskupa

Tento kostel svěřujeme pod ochranu sv. Terezie z Avily. Patří k největším postavám reformního hnutí vzniklého pod vlivem Tridentského koncilu. Tehdy vyšleho nové vzplanutí lásky ke Kristu a k církvi, velká snaha znovu získat ty, kteří se od církve odloučili. Rostla touha po nejvyšší svatosti. Objevila se řada velkých světců a světic, nový rozmach teologie a mystiky, ale obnovila se i hierarchie a náboženský život laiků, sjednotila se církevní nauka. Kéž se i tento chrám a toto řeholní společenství stanou v duchu věrnosti zakladatelům jedním z výrazných ohnisek náboženské obnovy.

Chrást podobně jako celý klášter vyrostl ze silné myšlenky a tvrdé práce; z víry, která byla velkorysou odpovědí na poznání Boží lásky; z naděje, která uměla vidět do budoucnosti a trpělivě pracovat; z lásky, která se ukázala velkorysou štěrností dárců a obětavou pomocí ochotných lidí, která budovala společenství. Je na místě, abych v této chvíli poděkoval všem,

kteří se jakkoliv do tohoto lidského díla zapojili, a všem popřál, aby aby dílo odevzdané Bohu bylo i nadále nástrojem budování živého společenství církve i růstu křesťanských osobností, z nichž vyzařuje sám Bůh.

Biskup Tomáš Holub mazá olejem stěnu kostela.

Z promluvy převorky při svěcení

„Když jsem se modlila, řekl mi Pán, abych neváhala a okamžitě se vydala na cestu!“ (Z 17,2) „Jindy na mě pohlédl s velikou láskou a řekl, jako by mě chtěl potěšit: POČKEJ JEŠTĚ CHVILKU, DCERO, A UVIDÍŠ VELIKÉ VĚCI.“ (Z 1,7), píše naše zakladatelka svatá Terezie od Ježíše. Naše komunita a spolu s námi i vy za sebou máme již kus společné cesty. Věříme, že jsme se na cestu vydali na Boží pozvání. Po mnoha modlitbách a rozlišování jsme

se v roce 2005 rozhodly přestěhovat ze srdce Prahy, kde nebyly vhodné podmínky pro náš způsob života. Hledání vhodného pozemku trvalo 13 let a dalších šest let uplynulo, než se opravily první dvě budovy a postavil nový klášter a tento kostel. Během těchto let se zde v Drastech uskutečnilo mnoho každodenních zázraků, oněch velkých věcí, které sv. Terezii slíbil Pán, a to i díky modlitební, pracovní a finanční podpoře mnohých z vás.

Když nás Pán zve udělat krok víry a vydat se na cestu, neslibuje nám, že cesta bude snadná a vše bude bez komplikací. Ale slibuje, že bude ve všem s námi, a že nás začínat každý den znovu s důvěrou v Něho. Na náš život nejsme sami. A důkazem toho je, že se dnes scházíme na tomto místě, v klášterním kostele sv. Terezie od Ježíše. Na oltářním obraze je znázorněna jedna z jejich největších mystických milostí, kdy zakusila, jak jí

anděl probodl srdce šípem lásky. Terezie cítila, že Boží láska proniká její nejhlubší nitro a její srdce se rozhodně ještě větší a hlubší láskou k Bohu i lidem. Terezii Pán řekl: „Uvidíš veliké věci“ – my jsme již hodně velikých věcí spolu s vámi zažili a viděli. A dnes můžeme být přítomni další z nich a tím je posvěcení tohoto kostela, kdy vyznáme, že toto místo patří a bude patřit výlučně Bohu a Jeho službě.
matka MARKÉTA

Dům Navštívení, dům pro hosty

Dům jsme znovu společně s brigádníky vymalovali, uklidili...

Pohostinnost a přijímání poutníků patřily od počátku k základním prvkům klášterního života. Také naše komunita chtěla v nově budovaném areálu nabídnout jednotlivcům, rodinám i společenstvím možnost odpočinkových i duchovních pobytů.

Jako dům pro hosty jsme v bývalém hospodářském statku vybraly tzv. „Panský dům“ („zámeček“), který býval sídlem majitele či správce celého dvora.

V prvních čtyřech letech (2020–2024) po opravě (2018–2020) Dům Navštívení sloužil jako provizorní bydlení naší komunity.

Po výstavbě klášterní kvadratury s kostelem může od podzimu dům již plně sloužit vám, našim návštěvníkům. Protože po dokončení výstavby areálu, asi za dva roky, bychom se opět chtěly vrátit k životu v papežské klauzuře, jeho správu jsme svěřily laikům, kteří zde s námi v Drastech bydlí, a ti pro tento účel založili laické společenství Kerít.

sestra MILADA

... a zařídili pro váš pobyt.

Snímky archiv sester

Pokoje jsou vybavené vkusně a účelně.

Malování.

Dům bude poskytovat:

- možnost odpočinkových i duchovních pobytů pro jednotlivce, rodiny i skupiny
- kapacita je 30 až 44 lůžek s přístýlkami v jedno- až šesti-lůžkových pokojích s vlastním sociálním vybavením
- součástí domu je vnitřní adorční kaple a společenské místnosti
- bude možnost zúčastnit se mše svaté a modliteb sester, které se budou konat v klášterním areálu v kostele sv. Terezie z Avily
- u domu je veřejný lesopark s posezením

Jsmo tu pro ty, kdo přijedou

K Eliášovi se ozvalo Hospodinovo slovo: „Jdi odtud, skryj se u potoka Kerit, který je na východ od Jordánu. Z potoka budeš pít a havranům poručím, aby tě tam živili.“ Šel tedy a učinil podle Hospodinova slova. A havrani mu ráno nosili chléb a večer maso a z potoka pil. (srov 1 Král 17,1-6)

Každý člověk toužící dorůst do plného lidství hledá své nehlubší já, místo, ve kterém se jedinečně setkává s Bohem – jediným pravým zdrojem našeho bytí. Na své cestě hledání potřebuje chvíle, kdy odejde do ústraní, kde se může nechat opečovávat, spočíne, naslouchá, čerpá, pije... Společnost Kerit byla v Drastech založena právě proto, aby pomohla vytvořit zázemí pro poutníky pozemskou krajinou.

Logo společnosti nese v sobě i toto poselství. Je to kapka vody „z potoka Kerit“, kapka osvěžující, kapka jemná a nevtíravá, přitom nesoucí sílu života. Její tvar zároveň kopíruje půdorys zdejšího kostela, který symbolizuje srdce. Ano, i srdce každého z nás, místo tužeb i bojů, hledání i nalézání.

Společnost Kerit, neboli my laici, žijící v Drastech, vás s radostí uvítáme a budeme se snažit vám vytvořit takové zázemí, jaké právě budete potřebovat. Dům Navštívení, jak nazýváme dům pro hosty, je určen opravdu pro krátké návštěvy, tzn. max na 14 dní. Dům není určen pro dlouhodobé pobyty. K domu přiléhá lesopark, který sestry s pomocí mnoha brigádníků proměnili „z království Šípkové Růženy“ v oázu se zákoutími umožňující samotu i s altánem, který zve ke společnému posezení.

V Domě Navštívení rádi poskytneme zázemí skupinám, které si vytvoří program sami, zároveň můžeme nabídnout podněty pro dny ústraní. Se stejnou radostí se však postaráme o vás, kteří budete chtít přijet „jen tak“ a strávíte v Drastech a jeho okolí svou dovolenou či víkend. Na našem webu www.kerit-drasty.cz budeme o připravovaných aktivitách pravidelně informovat. Dozvíte se tam i o jednorázových akcích, které nejsou vázány na pobyt.

Ohledně ubytování můžete napsat na e-mail: ubytovani@kerit-drasty.cz; postupně však budeme spouštět re-

Upravený veřejný lesopark u domu pro hosty.

Snímky archiv sester

zervační systém přímo na webových stránkách.

Drasty za poslední roky díky velkému úsilí sester prochází obrovskou proměnou. Mnozí nad tím žasnou, mnozí se chtějí na toto dílo přijet podívat a poslechnout si něco o historii tohoto místa, karmelského řádu, současném životě sester a o čemkoliv, co je zajímavé. Rádi jsme tu přivítali skupiny a provedli jsme je místy, která jsou veřejnosti přístupná. Pokud byste uvažovali o podobné návštěvě měli jakékoliv dotazy, napište na e-mail: kerit@kerit-drasty.cz

Kavárna i dílna

Věříme, že místo proměn, nové naděje a života bude lákat následující desetiletí mnohé lidi. I proto chceme zrekonstruovat další z původních budov velkého drasteckého statku, původní ovčín proměnit v prostou, praktickou budovu pro rozmanité potřeby lidí. V nových prostorách malé kavárny chceme nabízet občerstvení. Ved-

le ní vybudujeme větší sociální zázemí, které bude sloužit i celému areálu. Především pro muže se chystá technická dílna, již budou moci pravidelně užívat nájemníci a také návštěvníci v rámci aktivizační části některého z programů. Multifunkční sál pak poskytne prostor rozmanitým možnostem jednorázového charakteru, jako je společné vázání adventních věnců a jiné zvyklosti, cykly přednášek na témata z různých oblastí života. V sále bychom také rádi zavedli filmový klub, kdy před hodnotným filmem proběhne krátké uvedení a po něm mohou diváci diskutovat o tom, co koho zaujalo či čemu kdo nerozuměl. Ženy zde při šití patchworku budou moci prožít krásné chvíle, včetně maminek, o jejichž dítě se ve vedlejší místnosti na chvíli postará někdo jiný. A další, a další..

Plánů je opravdu mnoho. Abychom je mohli realizovat, abychom mohli odpovědět na potřeby či poptávku mnohých zájemců, bude třeba ještě dalšího velkého úsilí a také mnoho financí. Pro podporu tohoto záměru

jsme zřídili zvláštní účet, jehož číslo naleznete na našich webových stránkách. Již teď je možné na něj posílat částky, na které vám na vyžádání velmi rádi vystavíme potvrzení o daru. Částka se při zpracování daní odečítá ze základu daně z příjmů. Budeme také organizovat brigády, o kterých se víc dozvíte rovněž na našem webu.

Spolu se sestrami toužíme, aby celý areál byl přínosem pro mnohé, aby vše, co se v něm odehrává a co se v něm žije, přinášelo požehnání tomuto kraji, našemu národu, celé církvi, tedy i vám, čtenářům, vám, poutníkům, vám, hledajícím i nacházejícím, vám, kteří vládíte mnohé starosti, vám, kteří nevíte kudy kam, vám, kteří si chcete rozšířit obzor či srdce, vám, kteří hledáte podnět k dalšímu úseku života, vám, kteří chcete úplně prostě spočinout, i vám všem ostatním. Spolu se sestrami toužíme, abychom každý z nás byli chválou Jeho Slávy, čímž je živý člověk. Děkujeme, že jste v tom s námi! Děkujeme za každíčkou podporu, za každý povzdech před Bohem, za to, že na nás v dobrém myslíte! I vám všem přejeme vše dobré a těšíme se na viděnou v Drastech při jakémkoliv příležitosti. Společenství KERIT

Demolice opěrné zdi. V pozadí je ovčín, kterého rekonstrukce teprve čeká.

Čeká nás ještě hodně práce

Výtyčování klášterního hřbitova letos v červenci. Terénní úpravy jsou ještě před námi.

Snímky archiv sester

Po dokončení druhé etapy výstavby areálu nás čeká etapa poslední, třetí. Spočívá v opravě malých domů a úpravě dvora, zdí a přilehlých pozemků.

Mnoho se již podařilo: Ze zbývajících tří malých domů je poustevna na klauzurním pozemku již téměř dokončena, zchátralý dům u spodní brány jsme se rozhodly zdemolovat a místo něj postavit opěrnou zeď; uvolně-

né místo bude sloužit na parkování a venkovní posezení. Zbývá opravit menší dům u horní brány, který by měl sloužit návštěvám komunity a částečně být pronajímán. Na dvoře již bylo u věže postaveno schodiště, spojující horní a spodní dvůr. Horní dvůr byl srovnán a zašterkován, zbývá ho vydláždít.

Ovčín, terasa, brána...

Na spodním dvoře jsme musely kvůli porušené statice nechat strhnout opěrnou zeď, která bude znovu postavena. Pak může být dvůr také částečně vydlážděn; konečná úprava ho čeká až po opravě poslední velké budovy, ovčína, které bude mít na starosti laické

společenství Kerit. Na klauzurním pozemku je třeba vybudovat terasu před sýpkou, dostavět klauzurní bránu na horním dvoře a postavit menší klauzurní zeď na spodním dvoře.

Zbývá nám upravit tu část pozemku, která je za naším klášterem. Měla by zde vzniknout naše pěstební zahrada a menší meditační lesopark spolu s naším klášterním hřbitovem. Zatím tedy ještě nebudeme uzavírat klauzuru a dál budou probíhat pravidelné sobotní brigády.

Věříme, že se nám tyto práce s vaší pomocí podaří brzo dokončit, aby areál mohl plně sloužit nám i vám a my mohly naplno žít své povolání.

Vaše vděčné
bosé karmelitky z Drast

Děkujeme za každou podporu!
Č.ú.: 115-3844130247/0100
Web: karmeldrasty.eu

QR platba

Demolice spodní opěrné zdi a menšího domu u spodní brány letos v létě.

Pohled na horní dvůr a první úpravy pěstební zahrady sester letos v květnu.